

BU ÜLKE HIÇ BIRAKILIP GİDİLİR Mİ?

Aydınlık Gazetesi, 21 Kasım 2017

Yıldırım Koç

Geçenlerde bir tanıdıkla yüksek lisans tez konusunu konuştuk. Yurtdışına beyin göçünü inceleyecekmiş. Ben önce 1960'lı yılları ele alacağını zannettim. Beyin göçü o yıllarda Türkiye'de çok tartışılan ve eleştirilen bir konuydu. Yanılmışım. Bugünü ele alıyormuş. Gençler arasında Türkiye'den ayrılma eğilimi çok güçlüymüş. Fırsatını bulan kapağı bir başka ülkeye atmaya çalışıyormuş. Çok üzüldüm.

NİYE KAÇIYORLAR?

Türkiye'nin ve halkımızın geleceğine ilişkin iyimserliğimin her geçen gün arttığı bir dönemde, birçok insanda bir umutsuzluk ve kötümserlik görüyorum.

Yanlış yere bakıyorlar.

İmam hatip okullarını görüyorlar, ama hapse atılan onbinlerce Amerikan ajanı Fethullahçı haini görmüyorlar.

Cumhurbaşkanı'nın bazı önemli hatalarına odaklanıyorlar; ancak 24 Temmuz 2015'ten beri bölücü terör örgütünün iflahının kesildiğini, Amerika'nın kuklalarının her geçen gün darbeler yediğini, Türkiye'nin kanın gövdeyi götüreceği bir iç savaştan kurtulduğunu görmüyorlar.

Şeriat gelir diye korkuyorlar; ancak Türkiye'de gericiliğin ve bölücülüğün ancak emperyalizmin desteğiyle geliştiğini ve emperyalizmin günümüzde dünyada ve özellikle bölgemizde her geçen gün darbeler yediğini görmüyorlar.

Nereye baktığınız önemli. Gelişmeleri sağlıklı değerlendirirseniz, geleceğe umutla ve keyifle bakıyorsunuz; yaşayacağımız daha da güzel günler için sürdürülen mücadeleye katılıyorsunuz.

Gelişmelere sığ bir anlayışla bakıyorsanız, moraliniz bozuluyor, umudunuz kırılıyor ve kendi geminizi kurtarabilmek için kapağı başka bir ülkeye atmaya çalışıyorsunuz (hem de ikinci sınıf insan muamelesi görmeyi kabullenerek).

BÖYLE BİR ÜLKE TERKEDİLİR Mİ?

Epeyce eskiden iki kez başka bir ülkede çalışmam için teklif geldi. İkisini de hiç düşünmeden reddettim. Ben bu halkın çocuğuyum ve halkıma hayranım. Dünyada böyle renkli, canlı, hareketli bir ülke, böylesine politize, keyifli, her olaya ilişkin bir fıkrası bulunan, uyanık ve çarıklı erkâniharplerden oluşan bir halk bulamazsınız. Bektaşî fıkralarını, Nasreddin Hoca'yı, Neyzen Tevfik'i hatırlayın. Yurtdışında bir lokantada bir masadan kahaahalar yükseliyorsa, çok büyük olasılıkla o masadakiler Türk'tür.

Hayat dediğiniz nedir ki? Yiyip içmek, uzanıp televizyon seyredip, yalnızlığınızı beslediğiniz köpeklerle gidermek mi?

İnsanı insan yapan mücadeledir. Bu mücadele bazen doğaya karşıdır, bazen diğer insanlara. İnsanı geliştiren bu çabalardır.

Geçen yıl bir yemekte 30 yılı aşkın süredir İsviçre'de yaşayan bir Türk ailesiyle sohbet etme imkanım oldu. Yanılmıyorsam 12 Eylül Darbesi sonrasında yurtdışına çıkmak zorunda kalmışlar; sonra da oraya yerleşmişler.

Yaşamlarını sordum. Rahattılar. İyi para kazanıyorlardı. Ne yaptıklarını sordum. Çalışıyorlar, geziyorlar, evlerinde televizyon seyrediyorlarmış. Her gün aynı şey. Hiç heyecan yok. Uğrunda mücadele edilen bir amaç yok. Türkiye'yi konuştuk. Başka ülkelerdeki insanların sömürülmesinden elde edilen kaynakların bir bölümüyle sağlanan rahatlık onları rahatsız etmiyordu. Sıkılıp sıkılmadıklarını sordum. Sıkılıyorlarmış; ancak İsviçre'nin sağlık sistemi iyiymiş. Dostlarının olup olmadığını sordum. Oralarda öyle dost filan olmadığını anlattılar. Hele politika konuşanlara filan pek sıcak bakmazlarmış. İnsanlar yalnızlıklarını alkolle, depresyon ilaçlarıyla, besledikleri köpeklerle ve bazen uyuşturucuyla gidermeye çalışıyormuş.

Durgun göllerde tembel sazanlar yetişir. Hırçın akan soğuk suların balığı ile alabalıktır.

Emperyalist ülkenin sömürsünden pay alan sazanlar yerine, emperyalizme karşı mücadele eden alabalık olmak daha zevkli.